

Castellana Conventus Ordinis Predicotorum Molinam, ejusque defensores id jus vocavent, diffimilantibus, alt certe nihil tentantibus alios, qui ad Arragoniam Provinciam attingebant, mittus cum iitis, quam cum prioribus actione est, dum ad componentos interius partium motus, silentium de Divine Gratiae qualibet in dixerat Summus Pontifex. Nec enim aquitas postulabat, ut partium ferrent onera, qui nullam in lice partem sustinebant. Eti ergo, quo tempore P. Thomas quibus si illi, ne silentio vici videretur, vel verbo reponerent, a Jesuitis, rotius fabule secreta actoribus, uti Decratorum Apotholicorum violatores, eoram sacræ Fidei Quæsitoribus traducabantur. Quam quidem sibi machinataen fraudem coram Philippo II. expofularunt Predicatoris; (1) Reforemque Societas Valentie acculacrum quod admota laterna, non jam uti Diogenes, sapientem de die quereret, sed de nocte dementem, qui has iphis inuidias molieretur.

Caufam ardentiore animo urgendam suscepit Hieronymus Baptista de la Nuza, hujus runc Provinciae caput, emuncta naris homo, ac non multo post pro egregiis meritis ad Albaracinem fene Episcopatum asumptus: cuius etiam, ob egregia heroicarum virtutum merita, Canonicam Apothecarinam omnes Arragonie Regni Ordines ab Innocentio XI. posularunt. Is Philippo II. Hispaniarum Regi, ac facris Eides Quatorlibetos li-

Quare hujus Regni Prædicatores, intra confititutos sibi primo Pontificis Decreto limites unice defixi, ab alterius quidem opinione morbo temperabant; nec tamen a publici disputationibus abstinebant. Id Jesuitis in causa fuit, ut eos ad Numimum Apostolicum, sacrofus Fidei Qualitatem, velut Pontificiorum Decretorum pravaricatores traducerent, stricti, absolutique silentii legibus subiiciendo. Urque expostulationem suam speciofloribus ritibus obduderent, illos variarum accusationum plautris onerarent. „ I. Quod de bellos supplices obrulit, quibus transmissi Decretri periculum, illatam Ordini Prædicatorum injuriam, obliquas Societatis artes, ejusque expostulationum fallitores, amariori stylo detegebat.

Hece instrumenta, Notarii publici fide munita, in generali Ordinis Prædicatorum Archivio, una cum Conventus Valentini Responso, cernere licet. Ex quibus, oblatum Philippo II. libellum supplicem, quo cetera continentur universa, duntaxat in Appendice dabitur: nec illum injucundum lectori futurum, exitimamus.

C A P U T X X V I .

Delatis Roman FF. Predicorum expostulationibus, servandi silentii statuta temperantur: at novo admisso errore, nova lis intentatur.

,, sacra Inquisitionis leges, Pontificia autorita-
te sanctitas, temere violassent. 5. Quod nedum
doctrinam ipsorum, verum etiam religiosa fa-
tuta de correctione fraterna iniquo animo vel-
licarent.

Hec, aliaque multa, non Inquisitorum tantum, Nuntiique Apolitoi auribus infunduerant, sed & excepta yisitationis occasione, quam in Hispania Provinciis obibat Hippolytus Maria Beccaria, Ordinis Pradicorum Magister Generalis, illam in filios ejus iisdem expulsonibus commoverunt. Res demum ex perducta, ut Nuntii Apolitoi, supremi Fidei Questoris, neconon Magistris Generalis Edicto de Divina Gratia omnino disputandi facultas Provincie Arragoniae interdicta sit.

rales Arragoniae Questores respondisse, tamet si nupsiam legam, ipsa tamen rei ratio satis postulat.

Fuit ergo alia tentanda via. Accesit interea ad Arragoniae Provincie caufam Provincia Hispanensis, communique supplicatione, indiciti silentii statuta a Summo Pontifice temperari, postularunt. Oblatum non ita pridem eo fine Philippo II. libellum supplicem contraxit, ac latine reddidit Dominicus Bannes, suaque subscriptione munivit die 28. Octobris 1577. ut Clementi

Indicti silentii Decretum repugnanti animo excepere Prædictores Aragonia, quod occultis Je-
suitarum corrivationibus suscipiantur extortum;
ne publicis de Divina Gratiæ lectionibus Mol-
ianas novitates impeterent, quibus illi discipu-
li, etiam ad 26. Octobris 1597, ut Clement
VIII. ab Eminentissimo Cardinale Alexandrino
porrigeretur: quem, ad illud universo Ordini
præstantum officium, Epistolis efficacissimis ro-
gaventer Prepositus Generalis. (2)

los, & amicos, distributis elanculum quaternionibus, inservientib. Paruere nihilominus obsequientibus, fed iuratum animi sensum rescripto significarunt. Exstat etiamnum ea de re Conventus Valentini Responsum, ad Magistrum Generalem Ordinis transmissum 25. Aprilis 1597. Notarii publici fide firmatum.

Inter haec, qua per se se Jefuita tentare non poterant, interposita amicorum perfida, machinabantur. Devotos felicit, & ainicio ad FF. Praedicatorum publicos actus submittebant, qui de licitis quæstionibus subdole disputantes, ad veritas Divinae Gratiae diffundentes.

Divinae Gratiæ difficultates oblique pertrahebant: Nuntium Apostolicum transmissa per Cardinalem

Item a S. Severina, subiecere placuit in fidei argumentum.

PERILLISTRIS, AC REVERENDISSI-
ME DOMINE.

(1) Novit Dominatio Vefra ortum Theologos inter Ordinis Prædicatorum, & Societatis in Hispania Regno diffiduum circa matrem de Auxiliis Divina Gratia, & eorum effectum proferant taliter, quod sanam, & Catholicam doctrinam in omnibus docent. Et hoc confitat ex litteris testimonialibus cuiusdam Illusterrissimi Cardinalis Madrucci, quas ego vidi.

ficacia, super doctrina S. Thomae. Novit pariter prohibitionem, ab ea Inquisitione generali, de mandato Sanctissimi Domini nostri, factam utrique parti, ne usque ad novum sua Sanctorum ordinacionem hoc de argumento trahatur. Jam vero intelliget, qualiter ob unctionem infantiam, qua apud Beatitudinem suam fit, ad supradictam prohibitionis moderationem (cum fieri non possit, quominus hoc de argomento in Catharisper agatur.) Sanctorum fuit placuit, eam ad novum usque mandatum, seu declaracionem temperare. Quapropter injunxit mihi, ut ad Veltram Dominationem solberem, sicut per praesentes facio: quo predictis Ordinis Predicatorum Patribus significat, Sanctorum suam, faciam prohibitionem moderando, eius facultatem concedere, ut libere postea de materia auxiliorum Divinae Gratiae, & eorum efficacia, conformiter ad doctrinam S. Thoma legere, ac disputare, ut antea fecerint: & pariter Patribus Societas, ut possint & ipsi legere, & disputare de eadem materia, docendo nihilominus semper sanam, & Catholicam doctrinam. Faccia intendere a i- detti Padri dell'Ordine di Predicatori, che sua scientia, moderando la prohibicione fatta, concede loro faculta, che passano liberamente circa la materia de Auxiliis Divinae Gratiae & eorum effi- cassia, conforme alla doctrina di S. Thoma leggeva, e disputare, come anno fatto per il passato. E finalmente a i: Padri della Compagnie, che parlano ancora alle leggiere, e disputare della medesima materia, informando per semper sanam, e Catholicam doctrinam. Ita tamen, quod utraque pars hoc de argumento duntaxat ager in scholis, & disputationibus; non tam in concionibus, & pulpitibus; & obtineant a contentioneibus, novitariibus, & qualificationibus, vel censura, aut nota alterius opinionis; seque religiose continuant intra debita modestia limites, quemadmodum existimo, utramque partem a suis Superioribus admonitorum, iri, ut norint, quo pacto ea in re se gerere debeant. Id au- tem munerus a predicta Inquisitione generali prefari, necesse erit. Itam ipsam ordinatio- nem, ac voluntatem Sanctorum fuit significabit Dominatio veltra D. Episcopo Cordubensi, su- premo Inquisitori. Cumque nihil aliud impre- sentiarum occurrat, Dominationem Veltram ex corde falto, Deum orans, ut ejus iusta desideria compleat. Datum Roma die 26. Februa- rii 1598.

Observavit non absimiliter Clarissimus Perga Epitola, supremo Inquisitoris Hispaniensis Se- natu inscripta die 26. Aprilis 1602., eorumque ositariantur perstrinxit, qui in ipsa Pontificiorum Mandatorum significacione contra Sanctorum ve- tum, Iehuitas Predicatoribus pares fecerant. Por parte de los Dominicos se pidió a su Santidad la dicha licencia y su Santidad la concedió, no con un Breve, sino con una carta particular, que por orden de su Santidad se sirvió el Cardenal Santa Severina a 26. de Febrero de 1598. al Patriarca Gaetano. Nuncio que era en España. Y en esta carta, que se ejercitó con mucha consideración, la dicha licencia se dio, con esta distinción, que los Predicadores pudiesen libremente leer, y disputar la materia de Auxiliis, conforme a la doctrina de S. Tomás, como havían hecho por lo pasado; y los Padres de la Compañía por lo semejante pudiesen leer, y disputar también la misma materia, ensenando però siempre la, y Católica doctrina. Don Pedro Posto-Carrera, Inquisidor general, y el dicho Nuncio dieron la interpretación de una manera, igualando los unos, y los otros, contra la intención de su Santidad. Y de aquí se atrevieron los fautores de Molina a publicar por toda España, que su Santidad havía dado por probables ambas opiniones. Desto oca en ocasiones los superiores han tenido mucho sustento, por que no han ignorado, ni ignoran for la sentencia de Molina en esta materia contraria a la de S. Tomás. Es bien, que VV. SS. manden ver un despacho, que sobre esa materia particular, embo de Roma Don Juan de Hoyos, con correo, que partió al principio de Agosto 1598. En a quel despacho, para prevenir, y ob- viar a los daños, que entonces se agotaron, se ad- vertió particularmente el engaño, que voluntaria- mente quisieron roman los dichos Inquisidor general, y Nuncio. Y por que el dicho Inquisidor no quisó entender el advertimiento, a crecido tanto el mal. Que si lo quisiera entender, y meter in ejecucion como decía, no causaría tan grandes peligros, en que se ha puesto los Catholicos d'Espana. El a dado su credito a Dios. Y para mayor verificación desfa- me yo parecido enviar con esta, copia de la dicha Carta. Dios guarde a VV. SS. de Roma a 26. de Abril 1602. Que verba ita latine reddas., Do- minicorum nomine ea licentia ab Summis Pontifice petita fuit; quam & es ultra conce- dit, non quidem dato Brevi Apostolico, sed scripta Sanctorum fuit nomine peculiari Episo- dia, a Card. S. Severino die 26. Februario 1598. ad Patriarcham Gaetanum, tunc tempo-

D. V. Perillustri, ac Reverendissime
Quasi Frater ad officia
CARD. A S. SEVERINA.

CHAP. II. OF SEVERITY.

Hoc idem Prædicatores inter, & Jesuitas se

vatum dicerim obseruavit Petrus de Ledesma , & ex Litteris Cardinalis Madracii a se impeditis confirmavit. Clemens VIII. inquit, (2) pro sui animi nobilitate, benignitateque, cum vero proper doctrina utilitatem, & necessitatem, Thologie confessi de hac materia disputatione, taliter ut illi, qui sunt ex Ordine Predicatorum, ut veri discipuli D .
,, materialm de Auxiliis, iuxta doctrinam S. Tho-
,, ma, ut hactenus egant: ac si similiter Patres
Societatis eamdem materialm de Auxiliis lege-
re, ac disputationibus agitare possent, ita da-
ment, ut faciam semper, atque Catholicam do-
ctrinam faciam. Petrus Porto-Carrerius, In-
niquitor generalis, & predictus Legatus Episo-
toli

„iam long: aliter sunt interpretati, alios alius
„sequando, contra Sanctitatis sue votum. Hinc
„sunt Molinae factores, per universam Hispaniam vociferare, utriusque partis opiniones,
„uti probables ab Summo Pontifice datae es-
„se. Quia de re gravem animi sensum, data oc-
„casione, desiderarunt ii, in quibus est summa
„Auctoritas, quia perspectum habent, semper
„que habuerunt, Molina sententiam eo in ca-
„pite Divo Thomae repugnare. Expedit ut do-
„minations vestra Epistolas Joannis de Hoces,
„cito curso transmissas initio Augusti, anno
1598, conquerant, & confutant. Iis enim, quo
damna inde secuta pugnentur, error de-
„gabatur, in quem Inquisitor generalis, & Le-
„gatus Pontificis volentes, ac scientes incure-
„runt. Quia vero nullum datis administrationibus
locum reliquit prefatus Inquisitor, malum in
sumnum exirebat: quare si rationem alli-
quam habuisset, eaque executioni demanda-
„fet, tot illa vita sua damnata, aqua pericula, in
„qua Hispania Catholici coniecti sunt. At is
„gelforum rationem Deo reddit. Ceterum in
„dictorum confirmationem, praedictam Episto-
„lam, hic adjunctionem, transmiso. Domina-
„tiones velras spissit Deus. Roma die 20.
Aprilis 1602.

Ita vir Clarissimus. Et tamen sua nos virga-
seri novissimus Aristarchus, hocque Prædicato-
res inter, & Jesuitas observatum a nobis in Ro-
mano illo Scriptori discrimen erat annumerat,
hac una ratione ducit, quod eo semel statuto
discrimine, lis adjudicata Prædicatoribus censem-
tur, quo necdum tempore ad examen vocata fu-
erat. Panz quam efficax argumentum, quo tam
aperta constituti discrimini documenta refuta-
di debent. Nos necdum adjudicatum Prædicatoribus
item dicimus, tametsi ea prærogativa donati essent; quia fiduciam duxitam postho-
nis concepito erat, donec causa merita expende-
rentur, deque tota lice judicaret sanctissimus Pon-
tifax.

In hujus tamen mandati Apostolici significa-
tione Inquisidores Hispani Sanctissimi mentem in-
circumscripte violarunt. Theologis Ordinis Præ-
dicatorum, & Societatis promiscue confunduntur,
ea inter illos suppressa distinctionis nota, quam
verbis luculentissimi Cardinalis S. Severini si-
gnificaverat. Clausulam etiam, qua concessam
dunatax ad tempus licentiam, donec alter san-
ciretur, indicabat, rescidetur. Dolone, an offici-
tanta id evenerit, judicer qui corda novit. Hinc saltem intelligenti universi, quantum plerique
Paribus Societatis in hujuscause tracta-
tione gratificati sunt: hincque aequi rerum affi-
matores agnoscunt, non gratia, non favor,
non patrocinio, ut garnitur aliqui, sed uni vi-
trici veritati tribendum, quod ex ea tandem
FF. Prædicatorum emerit, non modo latere
teclo, sed & hôte feliciter triumphato.

Significationis littera, ab Inquisitoribus Val-
lisoletanis ad Prædicatorum Præpositum Provin-
cialem Salmantican die 5. Maii directas, cum
Mandato Pontificio, Roma transmissa, conferre
sufficit, ad interpolationem detergendam.

ADMODUM REVERENDE PATER.
„Per Litteras hujus S. Officii sibi injuri-
„as est Superioribus Religionis Paternitatis
„Vestra, ut prohiberent subditis suis, ne in le-
„ctionibus, aut quovis alio modo agerent, aut
„disputarent de Divina Gratia Auxiliis, &
„eorum efficacia, infingendo graves transgres-
„siones, idque in executionem ordinatio-

„ribus penas; idque in executionem ordinatio-

„ne errorem ipsi nescirent, seu nescire simula-
„gent. Theses in Moliniana doctrina defensio-
„nem Salmanticæ, Vallisoleti confitent publica
„disputationi dederunt. Lubrificationes etiam suas,
„quadriennali silentio meditatas, in primam D. Thomæ partem, arrepta occasione, vulgavit Ga-
„briel Vasques, quas Petro Portocarrero, Inqui-
„sitori generali, ac Societati jam pridem devin-
„to, nuncupavit ad conciliandam suis opinio-
„bus auctoritatem. Ea enim arte Jesuitas tunc
„maxime usos, obseruat Franciscus Pegna: (1)
„libros suos Inquisitoribus consecrabant, iisdem a
„Confessionibus esse amiebant, ut incautam ple-
„bem speciosis titulis illudenter. At non iis fe-
„capi reibus, prudentiores sustinebant. Unde &
„Sixtum V. Cardinali Montalto, roganti, ut Je-
„suitam ad Confessiones assumeret, respondisse fer-
„tur: (2) Non Jesuuis Pontifices, sed Jesuitas
„confiteri Pontificibus, oportere.

Nonnulli etiam ceteris audaciores, excepta il-
la de Divina Gratia auxiliis disputandi licen-
„tia, triumphum sibi cecinerunt; quafi scriptis
„utriusque partis jam Roma discussis, judicatis-
„que controversiis, utriusque schola assertiones ex-
„quo jure probabiles dicta fuissent. Nec illius
„dunatax imprudentum fuit vana præsumptio: Idem
„recentioribus nonnullis, ac præterim Paulo
„Leonardo, (3) & Christophoro Ortega garris
„placuit, quos non falsitatis tantum, sed & aper-
„tae repugnantiae revincerent, facile est.

1. Quia de concepta disputandi licentia, non
secundum virtutem Hispanorum Inquisitorum man-
data, sed juxta transmissum Roma Decretum,
judicandum venit: ex quo tantum absit, ut in
Moliniana doctrina gratiam extundi aliquid pos-
sit; quin potius eam in gravissimam erroris suspi-
cionem venisse, fatis evincitur.

2. Quia interjecta Romano Mandato clausula
hanc utriusque parti veniam dunatax ad tempus
datam infinitat; donec videlicet, rebus definitis,
aliter facientur. Quæ res causam haec tenus inju-
dicatam ostendit.

3. Qui facultatem illam, non ob agnitionem
utriusque partis doctrine probabilitatem, sed
ob urgentem hoc de arguento tractandi ne-
cessitatem, instantesque supplications, Aposto-
licæ Sedi factas, concessam esse, tefatur Cardi-
nal S. Severini in Epistola, Summi Pontificis
nomine scripta.

4. Quia ea disputandi licentia die Februario
26. anno 1598. prodit: quo tempore vix Moliniana CONCORDIAE judicium Romanum Cen-
„fores auspiciarunt: (4) de scriptis vero
Prædicatorum, ac Jesuitarum examinandis nec-
„dum plane cogitaverant.

5. Demum, quia impensa Moliniana doctri-
„na Pelagianismi, ac Semipelagianismi nota
(cum primum Roma discuti ceperit) ex Congre-
„gationum Actis, sequenti Libro referendis,
clarissim patet, quam ut levè illo ad tempus da-
to solatio regi, aut deliniri possit. Hinc potius
„ex transumpcio ejusdem notificationis per No-
„tarium, qui easdem litteras notificavit scri-
„pto, & manu propria subscripto, quod Il-
„lustrissimis Dominationibus Vestris exhibe-
„mus: Sanctitas sua, moderando prædictam
„prohibitionem, concedit facultatem, ut li-
„bere possint tam Prædicatores, quam Jesui-
„tae legere, & disputare prædictam materiam
„de Auxiliis Divina Gratia, & eorum effica-
„cia, sicut ante siebat; ea tamen conditione,
„ut semper doceant sanam, & Catholicam do-
„ctrinam.

Ex quibus transumptis manifeste patet,
Theologis Ordinis Prædicatorum in notifica-
tione injuriam irrogari; tum quia nulla sit
„mentio in notificatione illorum verborum;

„fino

(1) In Relat. anni 1602, die 10. Junii. (2) Lib. 6, vitz ejus. (3) Leon. 1. p. sec. 8. Orteg. tom. 1.
Cont. 3. disp. 1. q. 4. lex. 3. (4) Vide lib. 2. (5) Ex Relat. 2. Pegne, & Alvar. (6) Exstat in Coll.

„sino ad astro suo ordine, o dichiaratione; ex quorum verborum subtractione tota Hispania intellexit, hanc esse ultimam hujus cause definitionem; & quod Sanctissimus Dominus noster pares nos fecerit, tam Prædicatores, quam Jesuiti; & æqualter probabilem iudicaverit utriusque partis doctrinam: tum etiam quia Sanctissimus Dominus Noster graviter fecit Theologis Ordinis Prædicatorum, explicans in moderatione prædicta, quod libere possint legere, & disputare præfatae materiae, juxta doctrinam D. Thomæ, sicut haec tenuerunt: quod Patribus Jesuitis non similiter concessum est, ut libere possint legere, & disputare de efficacia auxiliorum Divinae Gratiae, non enim dicitur illis: *Sicut bens que fecerunt; sed hac adjecta conditione: Dam tamen doceant semper novas, & Catholicam doctrinam.* Inquisidores autem in notificazione paros illos Prædicatores fecerunt, omnia moderationis verba confundentes, & eadem verba utrisque adaptantes, ut patet ex verbis notificatis supradictis Litteris, Patres Jesuitæ in suo Collegio S. Lucas Salmanticensi, si die 7. Junii annis 1593. materiam de Auxiliis Divine Gratiae, non expeditantes aliam Sanctissimi Domini Nostri definitionem, sentientiam Molinæ, que adhuc sub iudicio Inquisitionis est, in Conclusionibus publicis, tanquam probabilem, disputandam proposuerint. Unde in disputatione exortum est inter Doctores Universitatis Salmanticensis, & illos scandalum. Ne igitur doctrina nova, tanquam cancer, serpat; supplicamus, & Vestræ Dominationes obtemperemus, ut de praeteneo remedio provideat dignatur.

Expostulationis aquitatem probarunt Eminentissimi Cardinales; (1) etenim patet ipsi per se, ac sola duorum Instrumentorum collatione demonstratur. Respondit nihilominus Cardinalis Madruecius, nihil, inconsulto Summo Pontifice, Generali Hispaniarum Inquisitori, aut Nuncio Apostolico præcipi posse. Addidit Stondratus, rem caute tractandum; confundendum Inquisitorum honoris; cavendumque, ne ex Regis Catholicis voluntate (sic enim rumor erat) Pontifica Mandata sub ea forma publicarent. Quare fecit Summi Pontificis absentia, ut nihil in Hispanos Inquisidores fanciretur, jultaque in illos expostulatio diuturna procastinatio evanuerit. Nec desuere confopie quæ querimonia, politica rationes: Durum quippe videbatur in ipsos Inquisitores inquirere. Ac licet Mandatorum Apostolicorum aperta interpolatione deliquerint; occultandas potius, quam castigandas error vius est, quem edenda (ut sperabant) propter controverzæ definitione abunde refutari iri, existimabant.

Ceterum non ea Roma fuit Jesuitarum fortuna, quam in Hispania, suffragantibus commoditys Quæstoribus, obtinuerant; nec ipsis eoc loci profut officiosa concessæ disputationi licentia depravatio ad Moliniana doctrinæ defensionem. Bernardi Clareyallensis digna sententia

ILLUSTRISSIMI, ET REVERENDISSIMI DOMINI.

(3) Cum proxime elapsis mensibus Sanctoritas Sua sustulerit prohibitionem, antea factam, ne disputaretur, & scriberetur super materia de Auxiliis, licentiamque conceperit Patribus S. Dominicis, & Societatis Jesu, ut suam quilibet defendere sententiam possent, ut primum; nulla tamen oppositæ sententia impacta censura: nunc tamen dum Patres Societatis typis mandarunt Theses ad publicas ipsorum Collegii disputationes, easque Magistro Sacri Palatii tradiderunt ea formula, que in adjuncta hic scriptura comparat; prædictus Sacri Palatii Magister eas admittere reculavit, prout ipsi juxta prædictam licentiam proposizæ fuerant. Quare prædicti Patres Societatis Illusterrimas Dominationes Vestræ enixe rogant, ut quam primo super prædictis provideant, quatenus ad disputationes progesendi possint, juxta Sanctitatem Sua licentiam: præfertim vero, cum quipiam Ordinis Prædicatorum Religiosus Theses cum suis opinionibus, nullo objecto ipsi impedimentoo, typis ediderit.

Cautiores fuerunt Eminentissimi Principes, quam ut faciem fibi fieri parenterent, aut in Supplicium vota descendenter. Non enim latebant eos, quibus conditionibus datam Societatis facultatem Pontifex temperasset; quanquam eas libellus ille supplex callide dissimulasset.

Secundam itaque repulsa passi Jesuitæ, novas artes apud Summum Pontificem Ferrariae tentarunt: sed et terro spes dejecti, causa cediderunt. Magistro S. Palatii, Ferrariae confidenti, alterique, vices ejus Romæ gerenti, cauimus furi, ne oblatis a Patribus Societatis Theses typis mandari finerent; aut alias ulla ab eis, nisi juxta Doctoris Angelici mentem, propagari permetterent. Rem totam ita referit clausissimum Pega. (4)

Magna voluntate perfusi ex iis, que in Hispania gesta fuerant, ubi Molinae opiniones, non fucus ac ante tueri creperant; idem quoque Romæ attentare moliti sunt. Verum S. Palatii Apo-

stolici Magister (habito cum nonnullis Cardinalibus Inquisitoribus Generalibus secreto consilio) Molinianas Theses admittere noluit, nec nisi Theologicas propugnari sovit. Cum vero, datis Ferrariam Litteris, liberam propugnandi Molinismi veniam rogassent, repulsa secundo passi sunt. Quin etiam Magistro S. Palatii, Ferrariae in Curia Ponitifice comitatu degensi, alterique, vices ejus Rome gerenti, cautum est, ne ulla hoc de argumento theses edi finerent, nisi secundum Angelici Doctoris mentem.

Mirum vero est, quot interim Romæ turbas agerent. Catholicum Regem, Molinianis partibus additum, conclamabant; quod, eo

FINIS LIBRI PRIMI.

(1) Ex Relat. Pegne, & Alvar. (2) Epist. 180. (3) Exstat in Collect. Coronelli. (4) In Relat. 3. ad Inquis. Gener. Hallandose muy contentos de lo que en Espana se avia ordenado, abonde avian vuelto à leer, como antes las opiniones de Molina, pretendieron hacer lo mismo en Roma. Mas el Maestro del facio Palacio (precediendo secreta consultacion con algunos de los Cardenales del Santo Oficio) no les quiso pillar semejantes conclusiones; y si bien an disputado algunas, an fido conforme a la opinion de Sancto Thomas, y no de otra manera. Y pretendiendo alcanzar su intento por via de Ferrara, donde escrivieron sobre esto; se les dio tambien la respuestas negativa; y se ordenó al dicho Maestro del facio Palacio en Roma, y en Ferrara, que no dexasse imprimir Conclusiones sobre estas materias, si no conforme a la opinion de sancto Thomas tan solamente.